

РЕШЕНИЕ

№ 7090

гр. София, 20.11.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 31.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9903** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 38, ал.7 ЗЗЛД, вр. чл. 145 АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от Национален осигурителен институт, представляван от управителя И. И., чрез пълномощника си юк А. жалба срещу Решение № ППН-01-71/24.07.2019 г. на Комисия за защита на личните данни, с което на НОИ е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за обработване на личните данни на П. М. Ж.-Д. в нарушение на чл. 23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 25, ал.1 Регламент ЕС 2016/679.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон, като и в противоречие с целта на закона. Счита решението за немотивирано и постановено в противоречие с досегашната практика на ответника. Счита за неправилен извода на ответника, че НОИ в качеството си на администратор на лични данни, не е предприела необходимите технически и организационни средства за защита на личните данни на физически лица. Посочва, че НОИ има въведен механизъм, чрез който се осъществява достъпа до лични данни на физически лица, както и контрола на този достъп, които изцяло съответстват на ЗЗЛД и Регламент ЕС 2016/679. Въведена е и действаща инструкция № 14/23.07.2013 г., касаеща мерките и средствата за защита на личните данни. Към датата на извършване на твърдяното нарушение – 01.01.2016 г. до 05.02.2018 г., разпоредбата на чл. 25, §1 от Регламент ЕС 2016/679 не е била влязла в сила. Също така се твърди, че КЗЛД без да изследва конкретно е приела, че са достъпвани специални лични данни, а според жалбоподателя се касае единствено до

регистър Справка № 7 по ЕГН или ЛНЧ – всички подадени уведомления. Освен това, неправилно КЗЛД е приела, че НОИ не е предприела действия за смекчаване неблагоприятните последици за лицето, чиито лични данни са достъпвани. Това е така, тъй като в административното производство не са събирани доказателства за настъпили вреди за това лице. Моли за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание, се представлява от юк А., която поддържа жалба и моли за отмяна на оспореното решение.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни е представила преписката относно жалбата, подадена до нея, по повод на която е постановено оспореното решение.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си, юк П., оспорва жалбата. Посочва, че те са налице сочените в жалбата основания за отмяна на акта. Решението е правилно и законосъобразно, издадено в съответствие с материалния закон. Правилно комисията е упражнила правомощията си по регламента, както и е определен размера на наложената санкция. Установено е, че нарушението не е първо за жалбоподателя, а поредно такова, поради което моли за потвърждаване на решението. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна П. М. Ж.-Д., чрез пълномощника си адв. Ч., в представено по делото становище оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Посочва, че в производството е установено, че ответникът е допуснал нарушение на основно нейно право, а именно неприкосновеност на личните ѝ данни. Безспорно е установено, че на 29.11.2016 г. е осъществен неправомерен достъп, чрез справка, до нейни лични данни, съхранявани в масивите на НОИ, от служител на жалбоподателя. Достъпът до данните е без доказана служебна необходимост. Този достъп е в следствие на неизпълнение на задължение за предприемане на технически и организационни мерки от страна на ответника, по съхранението на личните данни. В инструкция № 14/23.07.2013 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, изработени от НОИ, е посочено, че достъпът на служителите на НОИ до регистрите, съдържащи лични данни се осъществява в изпълнение на възложените им конкретни служебни задължения. Посочва, че правилно в решението е съобразено, че периода на нарушението касае от 01.01.2016 г. до 05.02.2018 г., което е преди прилагането на Регламент ЕС 2016/679, както и преди настъпилите промени в ЗЗЛД, извършени във връзка с регламента. Т.е., правилно решението е съобразено с нормативната уредба от преди измененията в закона. В справка № 7 се съдържат специални лични данни, като освен три имена и ЕГН, в нея се съдържат данни за трудови договори, доходи, осигуровки и болнични. Моли за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание се представлява от адв. Ч., която поддържа становище и оспорва жалбата, като моли за нейното отхвърляне. Претендира разноски.

СПП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

П. М. Ж.-Д. е сезирала КЗЛД с жалби № ППН-01-71/06.02.2018 г. и ППН-01-84/12.02.2018 г. срещу НОИ, в които е изложила съображения за осъществен неправомерен достъп нейни лични данни от служител на НОИ, с което е нарушен

ЗЗЛД. Изложила е съображения за това, че във връзка с този неправомерен достъп е сезирала управителя на НОИ, който отговорил, че от извършената проверка е констатирано нарушение от страна на длъжностното лице, което без доказана служебна необходимост или получено съгласие е достъпила личните данни на Ж. в справка „Справка за ЕГН или ЛНЧ-Всички подадени уведомления“. Посочено е, че този неправомерен достъп е извършен на 29.11.2016 г.

С писмо изх. № ППН-01-84/07.03.2018 г., КЗЛД е уведомила НОИ за подадените жалби, като му е даден срок за становище.

НОИ е взел становище чрез управителя си, в което е посочено, че в периода от 01.01.2016 г. до 01.12.2017 г., са направени две заявки за достъп до регистрите на НОИ, съдържащи лични данни на П. М. Ж.-Д.. Заявката направена на 19.05.2016 г. е във връзка с представено от осигурителя на Ж. приложение към болничен лист, т.е. достъпът е поради служебна необходимост. По отношение на вторият достъп, осъществен на 29.11.2016 г., е посочено, че е до „Справка за ЕГН или ЛНЧ-Всички подадени уведомления“ и за този достъп не е установена конкретна служебна необходимост за извършването му.

Към отговора на НОИ са приложени документи, и по-конкретно Инструкция № 14/23.07.2013 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани от НОИ, утвърдена със Заповед № 736/23.07.2013 г. на управителя на НОИ.

В чл.11, т.2 от инструкцията, са конкретизирани лицата, имащи право на достъп до данните в поддържаните от администратора регистри. Съгласно чл.12, т.2 от инструкцията, служителите с оторизиран достъп са длъжни да обработват личните данни законосъобразно и добросъвестно, както са длъжни и да не обработват личните данни по начин, несъвместим с целите, за които се събират и обработват. Във връзка със задълженията си по инструкцията лицата попълват декларация, в която декларират че са запознати с изискванията. Конкретно, такава декларация е подписала и И. Т. – началник отдел, на 27.10.2014 г. С чл.14, ал.1 от инструкцията, администраторът е определил в ЦУ и в ТП лице по защита на личните данни, което да следи за спазването на конкретните мерки за защита и контрол на достъпа. В инструкцията общо са разписани и видовете защиты, а именно физическа, персонална, документална, криптографска и защита на автоматизираните информационни системи. От значение в случая е персоналната защита, която представлява система от организационни мерки спрямо физическите лица, обработващи данните по указание на администратора (чл.15, ал.2, т.2).

На заседание, проведено на 02.05.2018 г., на КЗЛД, обективизирано в протокол № 20, подадените две жалби са обединени за общо разглеждане, конституирани са страните по жалбите и е насрочено открито заседание, за което П. М. Ж.-Д. и НОИ са редовно уведомени. Конкретно от НОИ са изискани конкретни писмени доказателства.

Представена е длъжностната характеристика на И. Т., длъжностното лице, осъществило достъпа до данните на Ж. на 29.11.2016 г., която заема длъжността началник на отдел „Парични обезщетения за безработица и гарантирани вземания“, дирекция Краткосрочни плащания и контрол, ТП на НОИ-С. град.

Представено е и обяснение, дадено от И. Т. до НОИ, във връзка с извършената вътрешна проверка, в което е посочено, че не може да си спомни причината за осъществения достъп.

Допълнително, НОИ е представил становище по конкретни въпроси, поставени

от КЗЛД, като е уточнил, че контролът върху използването на информационните масиви и бази данни на НОИ се осъществява на две нива – физическо и логическо, като всички данни се намират в изолирани сегменти на мрежата, а самата мрежа е изолирана без възможност за пряк достъп. Посочено е, че при конкретна необходимост от извършване на проверки се използват критерии за търсене или проверка, които са ЕГН/ЛНЧ за осигурените лица във вътрешните системи и ЕИК за ЮЛ. Ва търсене през сайта, критерият е ЕГН или ЕИК, като идентификатори ПИК/ИКО се издават от НОИ. За приложенията на системата от база данни на НОИ се поддържат логове, чрез които се мониторира всички ресурси, съдържащи лични данни. Логовете документират кой, кога и до какъв ресурс е осъществил достъп. Регламентирането на достъпа се извършва въз основа на длъжностните задължения на служителите.

По преписката са проведени три открити заседания, като последното, на кое преписката е изяснена, е проведено на 10.04.2019 г. На това заседание е взето единодушно решение жалбата да бъде обявена за основателна, а на НОИ да бъде наложена санкция в размер на 5 000,00 лв., на основание чл. 23 ЗЗЛД.

Преписката, образувана по двете жалби е приключила с постановяване на Решение № ППН-01-71/24.07.2019 г. на Комисия за защита на личните данни, с което на НОИ е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за обработване на личните данни на П. М. Ж.-Д. в нарушение на чл. 23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 25, ал.1 Регламент ЕС 2016/679. КЗЛД е приела, че е доказано, че личните данни на П. М. Ж.-Д., съхранявани в НОИ са обработени, достъпвани без доказана служебна необходимост от страна на И. Т., служител в ТД на НОИ-С. град, като по този начин са нарушени правата на Ж.. Освен това е прието, че администратора на лични данни – НОИ не е предприел необходимите действия за защита на личните данни на жалбоподателя от неправомерен достъп, или пък предприетите такива са явно недостатъчни, тъй като личните данни на Ж. са достъпвани без доказана служебна необходимост, на 29.11.2016 г., когато е осъществен неправомерния достъп. Наложена санкция, КЗЛД е мотивирала с това, че нарушението не е за първи път, като за идентично нарушение, НОИ е санкциониран с решение № ППН-01-65/2018 г., влязло в сила, с което му е наложена санкция в размер на 1 000,00 лв.

Решението е съобщено на представител на жалбоподателя, на 26.07.2019 г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представи в съда извадка от регистъра на трудовите договори, от която се установява, че при направена проверка по ЕГН за лице, се получава информация да трите имена на лицето, адрес, телефон, дата на сключване на договора, дата на последното допълнително споразумение, основание, срок на договора, код по НКИД, код по НКП, основна заплата, дата на прекратяване, дата на първо уведомление. Съгласно изявлението на процесуалния представител на жалбоподателя, това представлява образец на справка № 7.

Представена е и Политика за защита на личните данни в НОИ, приета след влизане в сила на Регламент ЕС 2016/679.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение № ППН-01-71/24.07.2019 г. на Комисия за защита на

личните данни, с което на жалбоподателя НОИ е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за обработване на личните данни на П. М. Ж.-Д. в нарушение на чл. 23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 25, ал.1 Регламент ЕС 2016/679.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като именно жалбоподателя е санкциониран с решението, поради което с акта са засегнати права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 38, ал 3 ЗЗЛД, съгласно която разпоредба, при подадена до КЗЛД жалба от субектът на данни, който счита, че са нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, § 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. Т.е., доколкото комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправомерен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване на административния съд. В този смисъл, оспореното решение е постановено от компетентен орган, взето с единодушие от всички присъстващи. Заседанието, на което жалбата е разгледана по същество е проведено в присъствието на четиримата членове, като е отсъствал единствено председателя, т.е. налице е необходими кворум за заседанието, а решението е взето единодушно от всички присъстващи.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективирана в диспозитивна част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на

административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е иницирано от жалбоподател П. М. Ж.-Д., която е изложила съображения за допуснати от страна на служител на НОИ нарушения на ЗЗЛД, изразяващи се в неправомерен достъп по нейни лични данни, съхранявани и обработвани именно от НОИ. По жалбата е образувана преписка, за която е информиран НОИ, чрез управителя му, проведено е проучване, събраните са писмени доказателства, проведени са открити заседания, за които страните са били редовно уведомени и на които са присъствали, след което след изясняване на жалбата от фактическа страна, комисията, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт – решение, в което е изложила съображенията си и крайното си решение.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие с материалния закон.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първо следва да се направи уточнение, че приложимият в конкретния случай материален закон е този, действал към датата на която се твърди да е осъществено нарушението – 29.11.2016 г., а не измененията, приети в следствие на влизане в сила на Регламент ЕС 2016/679. Това са разпоредбите, действащи до измененията обнародвани с ДВ. бр.7 от 19 януари 2018 г. В следствие са налице и още изменения, обнародвани с ДВ. бр.17 от 26 февруари 2019 г. Следва също така да се има предвид, че отменените разпоредби на ЗЗЛД намират отражение в Регламент ЕС 2016/679, като текстовете на отменените разпоредби съответстват на текстове от регламента.

Съгласно чл.2, ал.2, т.2 ЗЗЛД /отм., но действащ към датата на нарушението/ личните данни се събират за конкретни, точно определени и законни цели и те не могат да се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели. В чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД /отм./ обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

Съгласно чл.23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно

или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

Безспорно е, че жалбоподателят НОИ е администратор на лични данни и като такъв има право да обработва и съхранява за целите на институцията лични данни на осигурените лица. Също така е безспорно, че при работата на НОИ, структуриран в централно управление и териториални поделения, е необходимо по организационни причини, обработването да се възложи на повече от един обработващ данните, с оглед конкретните задължения на служителите. Дейността на НОИ като администратор на лични данни попада напълно в хипотезата на чл.24, ал.1 ЗЗЛД. Съгласно императивната разпоредба на чл.24, ал.2, администраторът на лични данни е длъжен да определи обработващ данните и да осигури достатъчно гаранции за защитата им.

По делото съдът приема за установено, че до лични данни на П. М. Ж.-Д., обработвани и съхранявани в НОИ, за периода от 01.01.2016 г. до 01.12.2017 г. е извършен достъп на два пъти – на 19.05.2016 г. и 29.11.2016 г. Установява се, че заявката за достъп, направена на 19.05.2016 г. е във връзка с представено от осигурителя на Ж. приложение към болничен лист, т.е. достъпът е поради служебна необходимост и попада в обхвата на чл. 4 ЗЗЛД /отм./. По отношение на вторият достъп, осъществен на 29.11.2016 г., се установява, че е до „Справка за ЕГН или ЛНЧ-Всички подадени уведомления“, извършен е от И. Т. на длъжност началник отдел при НОИ и за този достъп не е установена конкретна служебна необходимост за извършването му. Такава не се сочи нито от служителя, нито от жалбоподателя като неин работодател, нито пък са представени конкретни доказателства, опровергаващи този извод. Установява се, че достъпът, който е осъществен е до Справка № 7, в която се съдържат освен лични данни на лицето, като три имена и ЕГН, е осъществен достъп и до специални лични данни като трудови договори и доходи. Предвид на това, настоящият съдебен състав приема, че е правилен изводът на КЗЛД за осъществен неправомерен, служебно необоснован достъп до лични данни на П. М. Ж.-Д., съхранявани в регистрите на НОИ. Достъпът е извършен от служител на НОИ, но като администратор на лични данни именно НОИ е този, който следва да носи отговорност пред засегнатото лице за неправомерния достъп. Служителят осъществил неправомерния достъп носи единствено дисциплинарна отговорност пред работодателя си, но не и пред засегнатото лице.

Както се посочи по-горе, съгласно разпоредбата на чл. 23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, администраторът на лични данни е длъжен да предприеме необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Действително по делото се доказва, че НОИ е предприел такива мерки, като управителя е утвърдил Инструкция № 14/23.07.2013 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани от НОИ, като в нея са разграничени видовете защита, сред които и персоналната защита, но очевидно, че мерките за персонална защита не са достатъчно ефективни, предвид на осъществения неправомерен достъп до личните данни на физическо лице. В този смисъл, КЗЛД е стигнала до правилен извод в тази насока. Задължение на администратора е да осигурява ефективен контрол върху служителите си за спазване на правилата на ЗЗЛД, които да достъпват личните данни на гражданите, които се съхраняват и обработват от НОИ, единствено при доказана служебна необходимост или при другите, предвидени в закона случаи. Това означава

разпределените на конкретния служител досиета и административни преписки да се проследяват и да се контролира дали обработването на данните е във връзка с тях. Ако не се създаде работещ механизъм за превантивен контрол и превантивна защита, администраторът ще разбира за неправомерното обработване едва след като то е извършено, и в общия случай ако лицето, чиито данни са обработвани, разбере и подаде жалба. Такъв е и настоящия случай, при който засегнатото лице е узнало и сигнализирило органа, но това е станало една година след извършения неправомерен достъп на 29.11.2016 г., като няма данни администраторът да е установил сам нарушението и да е предприел действия. А още повече, че извършеното нарушение е установено една година по-късно, което възпрепятства и ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя.

Действително, неспазването на правилата и злоупотребите при обработване на лични данни за извънслужебни цели от обработващите лица, е основание за ангажиране на дисциплинарната им отговорност. Заплахата служителите да бъдат привлечени към дисциплинарна отговорност може да действа възпиращо, само ако има постоянен контрол. В процесния случай няма данни лицето по защита на личните данни, което съгласно инструкцията има конкретно задължение да упражнява контрол, нито някой друг служител в НОИ да е разбрал за неправомерните действия на служителя И. Т., въпреки записите в логфайловете, и тя да е привлечена към дисциплинарна отговорност. Дисциплинарната отговорност на служителите обаче, която се реализира по реда на Закона за държавния служител или по реда на Кодекса на труда, не изключва отговорността на администратора на лични данни по ЗЗЛД.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение на чл. 23, ал. 1 ЗЗЛД /отм./, като не е осигурил достатъчно гаранции за защитата на личните данни на физическо лице, в следствие на което се е стигнало до неправомерен достъп до личните данни на това лице.

Възражението на жалбоподателя относно размера на наложената имуществена санкция е неоснователно. Предвидените в ЗЗЛД санкции са приети с оглед възпирането на нарушителя от извършване на нови нарушения. В конкретния случай е наложен най-високия размер на предвидената в закона санкция, чл. 42, ал. 3 ЗЗЛД /отм./. Размерът на санкцията, в съответствие с целта на закона, се определя съобразно тежестта на извършеното нарушение, смекчаващите и отегчаващите обстоятелства. В конкретния случай, видно от събраните по делото доказателства, нарушението на администратора е обусловено от неправомерните действия на един служител, но те могат и трябва да бъдат контролирани пряко. Предвид обема на обработваните данни в НОИ и характера на обществените отношения, които се засягат с липсата на достатъчна защита, съдът счита, че наложената имуществена санкция съответства на тежестта на нарушението и постига целта на закона. Органът е приел, че жалбоподателят е санкциониран един път за идентично нарушение, а на съда е служебно известно и друго нарушение, от същия вид, санкционирано по съответния ред, с влязло в сила решение, за което е била наложена имуществена санкция в размер на 1 500,00 лв. /р. № 3464/20.05.2016 г., постановено по адм.д. № 629/2019 г. на АССГ/. Поради това, очевидно, че наложените санкции са неефективни, поради което на жалбоподателя правилно е наложен най-високия размер на санкцията, предвиден в закона.

С оглед гореизложеното, настоящия съдебен състав не намира основание за отмяна на

оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, а решението да се потвърди.

По разноските:

На жалбоподателя не се дължат разноски.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При определяне на размера му, съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като счете, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лв.

На заинтересованата страна П. М. Ж.-Д. се дължат също разноски, на основание чл. 143, ал.3 АПК, съобразно представения списък на разноските, в размер на 580 лв. за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Национален осигурителен институт, представляван от управителя И. И. срещу Решение № ППН-01-71/24.07.2019 г. на Комисия за защита на личните данни, с което на НОИ е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за обработване на личните данни на П. М. Ж.-Д. в нарушение на чл. 23, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл. 25, ал.1 Регламент ЕС 2016/679.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт, представляван от управителя И. И. **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисията за защита на личните данни сумата от 100,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт, представляван от управителя И. И. **ДА ЗАПЛАТИ** на П. М. Ж.-Д., с ЕГН [ЕГН] сумата от 580,00 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: